

Въ това намѣсване биде запазено пълно безпристрастие. Никой отъ борцитѣ не се възползува.

Следъ половинъ часъ борба тѣ бѣха съвсемъ изморени, отпаднали, потънали въ потъ, но ни едина, ни другия искаше да отстѣпи, да се признае за надвигъ. Тѣ започнаха на шега, но сега всѣки сериозно гледаше да надвие, като че отъ това зависѣше неговото сѣществуване. Унесени, увлѣчени тѣ напръгаха последни сили. Ненадейно новъ избликъ на сила Николчо прояви, раздруса и завъртѣ въ лѣво и дѣсно тета, спъна я съ кракъ и я събори на тревата. Победи, но цѣлата му снага треперѣше отъ умора. Феса му бѣше съборенъ и измачканъ. Той го поизтърси, избърса, наложи го и презъ рѣката си отмина, гузенъ нѣкакъ и недоволенъ. Лицата на мжжкитѣ дѣца свѣтѣха отъ радостъ. А женитѣ бѣха смусени, че тета Спаса не можа да имъ достави причина за нови смѣхове и веселби. Нѣма съмнение, че всички момичета бѣха на Николчова страна.

За малко време мълчание настана, доде друго, ново впечатление увлѣче всички на бѣлѣнката.

До рѣката опираше голѣмия дворъ на вуйна попадия. На срѣдъ двора имаше стара грамадна черница. На нейнитѣ клони се бѣше разположилъ дванадесетъ годишния Лазаръ — вуйнинъ синъ. Оттамъ си тананикаше разни пѣсни и следѣше борбата между тета Спаса и Николчо. Когато се свърши, той — сякашъ за да обърне вниманието на всички върху себе си, грѣмовито запѣ. А чудно сладко пѣеше! И коя пѣсенъ мислите? Най-бунтовната. Какъ бѣше тя прелетѣла толкова отдалече до тука, до устата на Лазаря? Тя бѣше разпалила детскитѣ му гърди. Лицето му сияеше. Очитѣ му премрежени, гледаха унесено далече нѣкжде, въ нѣкакъвъ вълшебенъ миръ, дего царува сънно щастие срѣдъ вѣчна свобода. Изъ медено-сладката Лазарова уста се лѣеха вълшебнитѣ стихове на безсмъртния Ботевъ:

Не плачи, майко, не тѣжи,
Че станахъ ази хайдутинъ,
Хайдутинъ, майко, бунтовникъ,